

[Finansministeren.]

at gaa saa langsomt med Diskontonedsaet- telsen Gennemtrængen i hele Renten- veauet i Landet, og det var ønskeligt, om man fra Pengeinstitutternes Side i noget højere Grad vilde søge at følge samme Linie som den, der anlægges fra National- banken paa dette Punkt. Saadan ser Regeringen paa det, saaledes ønsker Rege- ringen at paavirke Stemningen, og jeg maa meget beklage, hvis det skulde være saa- dan, at man fra Partiordføreres Side her i Rigsdagen ikke skulde ønske at gøre det samme, men være ivrig for at finde un- skyldende Momenter for, at man ikke søger at følge med. Vi maa huske paa, hvad det betyder her i Landet, om Rente- byrden er høj eller lav. Det betyder langt mere end mange andre Omraader med Hen- syn til Produktionens Rentabilitet, og alt, hvad der kan gøres i saa Henseende, har sin store Betydning for den Produktion, der skal foregaa her i Landet.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard be- nyttede en Del af sin Tale til at opridse historiske Begivenheder. Det ærede Mem- lem dvalde særlig længe ved Spørgsmaalet om de Konservatives Stilling til Toldforslag, der var fremsat af mig tidligere. Det var den daarlige konservative Samvittighed, som lyste ud af den Tale, og det forstaaer jeg saa godt. Det var først nu forleden Dag, at det konservative Folkeparti fik viklet sig saadan ud af Venstres Favntag fra i Foraaret og i Sommer, at det kunde gaa med til de Toldforslag, som blev fremsat. Det kneb jo endda en lille Smule den første Dag. Jeg maa indrømme, at de holdt Stillingen, de tog Standpunktet, som de skulde tage, men Reminiscenser fra den Tid, da de først skulde spørge Venstre, hvorledes de skulde stille sig til et Toldlov- forslag, var der jo en lille bitte Smule til- bage af den første Dag. Kendsgerningerne viser jo, at det var saadan i Foraaret og i Sommer, da disse Forslag blev fremsat, at man af Hensyn til det snævre Samar- bejde, man netop havde indledet med Venstre, ikke var i Stand til at gaa paa egne Ben. Det kan jeg godt forstaa, at man i dette Øjeblik har en lidt daarlig Sam- vittighed over, men det ændrer jo ikke Kendsgerningerne.

Disse Forslag, som blev fremsat der, blev jo i Udvalget først skarpt afvist af Venstre og derefter med automatisk Tone- fald ogsaa afvist fra konservativ Side som noget, der ikke kunde forhandles om nu. (Korsgaard: Ja, nu!). Ja, ogsaa dette Nu blev ved at vare, det var et langt Nu; det

varede fra det ene Møde til det andet, fra den ene politiske Situation til den anden. Nu, det var stadig det samme. Kendsgerningen var den, at det konservative Parti var bundet. Det hænger vistnok sam- men med, saa vidt jeg forstaaer, at det konservative Folkeparti troede, at de havde bundet Venstre. Der blev nemlig paa et vist Tidspunkt af disse Forhandlinger lavet en Erklæring, som blev underskrevet, eller i hvert Tilfælde blev der sluttet en Aftale mellem to Partier om, at Venstre for deres Vedkommende ogsaa skulde være med til Toldforanstaltninger, og det ansaa man vistnok fra konservativ Side for at være en saadan Sejr, at det frem for alt gjaldt om at holde fast, saa at man ikke fra Ven- stres Side skulde komme til at løbe fra dette Løfte. Nu har vi set, hvordan det er gaaet, Venstre er jo løbet. De løb forleden Dag som de løb, da Forslagene var fremme i Udvalgene, og det konservative Parti maatte saa tage sin Stilling selv, men det havde maaske været et lidt skarpere konservativt Standpunkt, om man havde taget denne Stilling paa et noget tidligere Tidspunkt; saa havde i hvert Fald de indirekte Afgifter været gennemført paa et noget tidligere Tidspunkt. Saadan er Kendsgerningerne.

Med Hensyn til de Beklagelser, som er fremsat, navnlig af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, men ogsaa i nogen Grad af det ærede Medlem Hr. Korsgaard over, at man her ved disse Forslag tænker paa at ramme de Folk, der har Renteindtægter, og som har vist sig sparsommelige, som Op- sparere, vil jeg sige, at jeg tror ikke, at ret mange af de Mennesker, der bliver ramt af disse Forslag, er egentlige Opsparere. De store Formuer, som er skabt her i Landet, er ikke skabt ved Opsparing, de er ikke skabt ved Ikke-Forbrug, ved dette, at man holder igen. Nej, de er skabt ved de store Fortjenester, ved de store Bevægelser i det økonomiske Liv, ved de store Muligheder for Udbygning, som gives i Samfundslivet, og de har intet som helst med Opsparing at gøre. Men det er jo egentlig ejendomme- ligt at høre fra Venstres Side denne Med- lidenhed med Kapitalisterne, fordi de skulde afgive en lille Smule af deres Renteindtægt eller en Smule af deres Formueudbytte gennem Formueskatten. Det, der foreslaas her, det, der kan være Tale om at tage fra dem ved Gennemførelsen af disse Love, er jo langt mindre, end der er taget fra alle de Men- nesker, der har en rorlig Kapital her i Landet, ved den Kronenedgang, som man fra Ven- stres Side har været saa stærkt interesseret i at frembringe, og de Ønsker, som man fra